

בש"פ 8506/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8506/17

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 29.10.2017, בע"ח 32404-10-17, שניתנה על ידי כב' השופט א' פורת

בשם העורר: עו"ד שלומי בלומנפלד
בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 29.10.2017, בע"ח 32404-10-17 (כב' השופט א' פורת), בה נדחתה בקשת העורר לעיון בחומר חקירה בעניינו של רצח עד מרכזי במשפטו. ערר זה הוגש בהתאם לסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי).

1. העורר מואשם אף הוא בעבירת רצח ומשפטו המתנהל בבית המשפט המחוזי, מצוי לקראת סיום. בתאריך 23.9.2017 נרצח אחד מעדי התביעה המרכזיים במשפט העורר (להלן: המנוח). יודגש, כי המנוח נרצח לאחר שסיים למסור את עדותו בפני בית המשפט. בעקבות רצח המנוח, עתר העורר לבית המשפט לצורך עיון בחומרי החקירה שנאספו במסגרת חקירת הרצח של המנוח על ידי המשטרה. נטען, כי לעורר קמה זכות לדעת אם הוא או מי מטעמו חשודים ברצח המנוח, או אם קיים קשר בין רצח המנוח לבין עבירת הרצח המיוחסת לו. לטענתו, ייתכן וקיים קשר בין

שתי הרציחות הואיל ולאורך משפטו נטען כי הוא או מי מטעמו התנכלו למנוח. לחלופין, התבקש בית המשפט לקצוב למשטרה פרק זמן לסיום חקירת רצח המנוח והעברת הממצאים לעיונו של העורר.

2. לאחר עיון בחומר המבוקש וקיום דיון בלשכה במעמד החוקר האחראי על רצח המנוח, הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה כי תיק החקירה אינו מגלה כל קשר להגנת העורר במשפטו. לפיכך, בקשתו של העורר לעיון בחומר החקירה נדחתה.

3. מכאן הערר שלפני, במסגרתו שב וטען העורר כי לשאלה האם הוא או מי מטעמו חשודים ברצח המנוח השלכה על משפטו. לאחר שעיינתי בערר, שמעתי את טיעוני הצדדים, קיימתי דיון במעמד ב"כ המשיבה בהסכמת ב"כ העורר ואף עיינתי בעצמי בחומר החקירה, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

4. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי נאשם רשאי לעיין בחומר החקירה וברשימת כל החומר שנאסף או נרשם בידי הרשות החוקרת הנוגע לאישום שבידי התובע. תכליתו של הסעיף היא שמירה על זכותו של הנאשם למשפט הוגן, והמבחן שנקבע להגדרת המונח "חומר חקירה" - מבחן הנגיעה של החומר לאישום - מבוסס על תכלית זו. במסגרת המבחן נדרש "יסוד של ממש להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האשם נגדו" (ראו: בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 632, 625 (2000); בש"פ 9322/99 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376 (2000)). אל מול זכותו של הנאשם למשפט הוגן עומדים, בענייננו, החשש מפני סיכולה של חקירה אחרת ואינטרס הציבור. בהקשר זה נפסק, כי ככל שהזיקה בין חומר החקירה לבין הגנת הנאשם נמוכה, כך יש לתת משקל רב יותר למידת הפגיעה בזכויותיהם של אחרים וכן לאפשרות הפגיעה בכל אינטרס ציבורי אחר (ראו: בש"פ 2043/05 מדינת ישראל נ' גד זאבי (15.9.2005); בש"פ 6022/96 מדינת ישראל נ' מזור, פ"ד נ(3) 686 (1996)).

5. בענייננו, לאחר עיון בחומר חקירת רצח המנוח, מסכים אני עם מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי חקירת רצח המנוח אינה קשורה לבירור אשמתו של העורר, והחומרים בעניינה אינם בגדר "חומר חקירה".

אשר על כן, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. הערר נדחה.

ניתנה היום, כ' בחשון התשע"ח (9.11.2017).

שׁוֹפֵט